

Lepi izgledi prvega sv. obhajila.

15. Tri prijateljice pred prvim sv. obhajilom.

Minula je ura krščanskega poduka za pripravljanje k prvemu svetemu obhajilu. Ana, Olga in Klara, tri bogoljubne prijateljice iz sosednih hiš, gredó od nauka veselo domov. »O kako se jaz veselim dneva našega prvega svetega obhajila,« pravi Klara žarečega lica; »komaj že pričakujem te ure. O ko bi že jutri prišel Zveličar k nam!«

»Da«, odvrne prevdarljiva Ana, »tudi jaz močno hrepenim po prvem svetem obhajilu; pa vendar sem vesela, da še ne pride tako hitro, da imamo še dovolj časa za lepo pripravljanje.«

»Prav praviš«, pristavi Olga, »pripraviti se moramo in močno potruditi, da bomo vredno prejele Zveličarja v prvem sv. obhajilu.«

»Jaz predlagam«, pravi Ana, »da se me tri med seboj navdušujemo za to veliko delo in druga drugo pri-ganjajmo, da ga bomo kar moč lepo opravile. Nasvetovala bi tudi, da se pri tem ravnajmo po gotovem načrtu, po določenem redu. Ménim tako-le: Naše srce naj bo altar in vsaka izmed nas naj ga prav lepo ozaljša in pripravi za prihod Najsvetejšega. Ali ste vidve zadovoljni s tem? ali pa morebiti veste kaj boljšega nasvetovati?«

»Jaz sem popolnem tvojih misli«, vsklikne Klara, »vendar se mi zdi, da to ne bode tako lahka reč. Moramo se natančneje dogovoriti, kako bi se dalo to pre-imenitno opravilo najboljše izvršiti. Veste, česa nam bo najbolj treba? — Prav lepega, **belega prta**, s katerim naj bo pregrnen altar našega srca. In meni je že na misel prišlo, kako ga bomo naredile. Čista in natančna s p o v e d — to bo naš altarni prt, in sicer »dolga« spoved od vsega življenja; saj veste, kako zelo so nam jo pri-poročali gospod katehet.«

»Saj res,« pritegne Olga, »kako ima Klarica dobre misli. In jaz bi še pristavila, da prav kmalu opravimo dolgo spoved, da se bomo prav s čistim srcem pripravljale. Jaz bom že kar nocoj začela vest izpraševati in bom še posebej goreče molila v ta namen, da bi mogla

prav dobro se spovedati in se temeljito poboljšati. Vidve boste tudi tako storili; kaj ne, da boste?»

»Jaz že« — »jaz tudi«, se hitro oglasite obe zapored.

»Toda le-to še nam ne bo zadostovalo«, nadaljuje modra Ana; »altar svojega srca moramo tudi **lepo ozaljšati**, in zato prav veliko dobrih del izvršiti. Zopet vama nekaj predlagam: da nam naša gorečnost ne ugasne polagoma, vnemajmo se k dobrim delom same tako, da si zapisujemo dobra dela, kakor nam v šoli naše učiteljice šolske rede zapisujejo v zapisnik; vsako »slabo« pa naj izbriše dvoje »dobro«. Ste li s tem zadovoljni?«

»Seveda, seveda«, vskliknete deklici kakor iz enega grla; »bomo videle, katera izmed nas bode najkrasniše ozaljšala svoj altar.«

Zopet povzame Ana besedo rekoč: »Pred lepim altarjem se poda tudi dragocena **preproga**; toraj bodemo tudi v svojem srcu razprostrle neprecenljivo preprogo — ponižnost. Vsak dan imamo dovolj prilike v ponižnosti se vaditi, ako mirno sprejmemo kako očitiranje ali zaničevanje, ako smo pohlevne v govorjenji in vedenji, ako smo zadovoljne s priprosto obleko itd.«

»To je pa posebno za-me«, spozna odkritosrčna Klara. »Mene vselej tako jezi, če me kdo draži ali graja, in hudo mi je, če nisem pohvaljena, kadar ménim, da sem zaslužila.«

»Potlej pa **sveče** moramo tudi na altar postaviti in prižgati,« méni Olga. »Sveta vera naj bo zlat svečnik, goreča sveča pa bodi naša prisrčna pobožnost. Saj se sveta pobožnost tudi kakor plamen vzdiguje proti nebu in prihaja iz žive vere; saj so nam razlagali v šoli, da posebno za sv. obhajilo toliko ložje in gorečniše moli, kolikor bolj živo vero kdo ima.«

»Pa **cvetlice** morajo biti tudi na altarju,« pristavi Klara. »Jaz poznam prav veliko taci, ki jih lahko postavimo na altar svojega srca: vrtnico svete ljubezni do Boga in do bližnjega, vijolico pohlevnosti, lilijo nedolžnosti, pasijonko zatajevanja in potrpežljivosti in še mnogo drugih. Saj smemo kar vsako čednost imenovati cvetlico, s katero kitimo svoje srce.«

»Ene lepote na altarju pa še niste imenovali,« opomni Ana; »ménim **podobe**, ki jih moramo tu postaviti. Vedno moramo imeti zdaj pred očmi podobo pre-

svete družinice: Jezusa Kristusa, presvete Matere Marije, sv. Jožefa in svojih posebnih priprošnjikov in priprošnjic,

da nas vnemajo k pridnemu posnemanju. Posebej ne smemo pozabiti svojega angelja varuha, naj nam pomaga lepšati altar za prvo sv. obhajilo. In čem več

bomo storile od vsega tega, kar smo si danes namenile,« še končno pristavi, »v tem večji lepoti se bode lesketal posvečeni altar presrečnega srca na dan prvega sv. obhajila.«

Zdaj so se preblage deklice poskušale med seboj v svetem prizadevanju. Skrbno so porabile vsako priliko, kjer je bilo mogoče se kaj premagati, ali kaj dobrega storiti. Že precej zjutraj so se navduševale s krepkim sklepom: »vse iz ljubezni do Boga!« Kako pobožno so se vedle pri sv. maši in kako zbrano so opravljale vsakdanje molitve! Vse dolžnosti doma in v šoli so vestno in natančno spolnovale; veselje so bile starišem in učiteljicam ter izgled vsem družim otrokom. Čedalje več je bilo dobrih redov v zapisniku; le redkokrat je bilo treba kaj prečrtati in s slabim nadomestiti. In če je katera se prenagnila ter kaj napačnega storila, si je takoj sama pokoro naložila, da se je gotovejše poboljšala.

Posebno iznajdljive so bile te blage prijateljice v zatajevanju in premagovanju. Že precej zjutraj so se v spanju zatajevale, da so nekoliko prej vstajale in več molile; v šoli so ves čas mirno sedele; na ulicah se niso brez potrebe ozirale; pri jedi so si gostokrat pritrgovale ter od sadja in družih priljubljenih reči večkrat kaj dale bratcem in sestricam ali pa tudi kakemu tujemu revežu; kar so v denarjih v dar dobile ta čas, so vse obrnile v dobrotne namene; posebno pa so iz tega namena potrpežljivo in veselo prenašale vsakdanje težave in zoprnosti ter radovoljno opravljale vse svoje, četudi neprijetne dolžnosti itd.

Zares prekrasno je bilo svetišče, ki so ga ti dobri otroci tako pripravili svojemu Gospodu. Veličastno se jim je lesketalo v svitlih lučicah goreče pobožnosti, v krasnih cvetlicah in vencih krščanskih čednosti; ganljivo so odsevale krasne podobe izprošene pomoči nebeških priprošnjikov; čez vse pa se je lesketal beli prt — čisto opran v dobri skesani spovedi. To se vé, da se je ljubi Jezus že med takim pripravljanjem veselo oziral na dobre otroke in da je potlej radostno prišel stanovat v taka svetišča. O gotovo je nebeški Kralj obilno blagoslovil in stoterno poplačal tako skrbno pripravljanje!